

[Tinning]

smarte sælgere. Men det, der er problemet, er jo, at selv udstyret med alle disse ganske udmærkede egenskaber kommer man til kort, hvis man skal begå sig på et kolossal stort og oven i købet stigende marked, hvor der kommer flere og flere produkter, flere og flere produkter, der, som hr. Lenger var inde på, kan det samme, men som bare er lavet i forskellige versioner, hvor det er plat umuligt at gennemskue, hvad der er godt. Her er det ikke nok at have forhandlernes oplysninger; de kan være meget gode, men er ikke sammenlignelige. Her er det godt at have nogle prøver, hvor man har et institut, som går ind og siger: hvad kan de, hvordan fungerer de, hvor længe holder de, hvor sikre er de? På den baggrund kan man også vurdere de enkelte hjælpemidlers priser. Det er lige præcis prøvningsarbejdet, det drejer sig om. Hvis ikke det er der, og hvis ikke det kommer fra Dansk Hjælpemiddel Institut og altså er noget, man kan trække på fra amtscentralerne, så er det ikke nok, at man har bunker af sund fornuft og megen skepsis og sådan noget på amtscentralerne. Man skal have noget kontant viden at gå til det arbejde med, og det, vi frygter alvorligt, er, at den viden forsvinder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom. (Ophævelse af karensdag).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(Fremsat 9/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, er der tale om en genfremsættelse eller en delvis genfremsættelse af det tidligere forslag om ophævelse af karensdagen. Det vil sige, at spørgsmålet sidst blev behandlet her i tinget for et lille års tid siden og på det tidspunkt blev afvist af regeringen.

Siden har min forgænger den 23. januar i år afgivet en rapport til folketingets socialudvalg om karensdagen. Det fremgik af denne rapport, at målet med karensdagens indførelse var nået; udgangspunktet var opnåelse af socialt rimelige besparelser, og erfaringerne viste, at den samlede karensdagsbesparelse endog er større end forudsat ved ordningens start.

Der er i den rapport en detaljeret gennemgang af karensdagslovgivningens konsekvenser, og det viser sig deri, at efterlevelsen er så stor, at det må anses for tilfredsstillende.

Det viste sig også, at problemet med lønmodtagere, der har flere ansættelsesforhold, ikke er særlig stort i praksis, ligesom der ikke er noget, der tyder på, at man kan konstatere, at der skulle være sket en ændring i vurderingen af, hvornår en lønmodtagers sygdomsrisiko er væsentligt forøget. Det vil sige, at § 12-aftalerne må antages at blive godkendt i det omfang, det ønskes af lønmodtagere, der i øvrigt opfylder kriterierne for at få en § 12-aftale.

Forslagsstillerne henviser i bemærkningerne til, at der siden sidste år er fremkommet yderligere dokumentation for karensdagens urimelige virkninger. Det er jeg nu ikke enig i; jeg mener, at den redegørelse, der også er afleveret til folketingets socialudvalg, bekræfter dette.

På et enkelt punkt kan der være anledning til at overveje en mindre justering af reglerne; jeg er således opmærksom på, at det kan forekomme urimeligt, at der ikke i dagpenge-loven er sat en grænse for dagpengefradraget for første fraværsdag svarende til den 8 timers begrænsning, der er i lønbegrænsningsloven. Derfor vil jeg overveje at tage det

[Socialministeren]

spørgsmål op i forbindelse med en eventuel kommende lovrevision.

Når det er sagt, vil jeg slutte af med at understrege, at det er min opfattelse, at karensdagslovgivningen fungerer efter hensigten. Jeg må derfor afvise socialdemokraternes forslag.

Mette Groes (S):

Lovforslaget er en genfremsættelse, og jeg skal henvise til mine bemærkninger til lovforslag nr. L 48 i 1982-83 og lovforslag nr. L 6 i 1983-84.

Vi genfremsætter forslaget, fordi vi fortsat finder det urimeligt at belaste de svageste grupper med den følelige udgift, det er at blive trukket for en dagløn. I Mogens Nord-Larsens »Karensdagen i praksis«, socialforskningsinstituttets meddelelse nr. 41, dokumenteres det, at karensdagsordningen rammer lønarbejdere hårdere end funktionærer, ufaglærte hårdere end faglærte og kvinder hårdere end mænd. Jo højere gageret, jo bedre ansættelsesvilkår, jo større er chancen for at slippe for karensdagen, enten fordi virksomheden ikke overholder loven, eller fordi man overenskomstmæssigt er dækket ind for den første sygedag, eller fordi der er mulighed for at flekse sig ud af problemet, eller fordi det kan lade sig gøre at tage en feriedag.

Jeg vil gerne understrege, at jeg fortsat er af den opfattelse, at brug af ferie til at udligne en karensdag er ude af trit med ferielovens ånd og bogstav. Det fremgår tydeligt af lovens forarbejder, at ferieloven skal sikre den ansattes ferie, hvile og rekreation, og i § 23 siges det, at enhver aftale, hvorved der gives afkald på den i denne lov hjemlede ret til ferie, er ulovlig.

LO har påvist, at besparelsen ved karensdagsordningen ikke er 780 mill. kr., som regeringen havde regnet sig frem til, men derimod 260 mill. kr. Så meget desto grellere virker det, at regeringen kræver de resterende 520 mill. kr. sparet ved personalereduktion i staten.

Det er tinget bekendt fra talrige onsdags-spørgsmål, at en række urimeligheder fortsat består. En person med flere ansættelsesforhold trækkes for hvert ansættelsesforhold i dag. Folk, der går til kontrol efter tilbagefaldsperiodens udløb, trækkes i løn. Karens-

dagen var en urimelighed, da den blev indført, og er det fortsat, men den passer kun alt for godt ind i det mønster, der stadig tydeligere tegner sig: regeringen ønsker at spare, hvor det gør mest ondt og rammer de svageste. Den tager ikke i betænkning at bruge de mest ubehagelige midler dertil: ødelægge jobtilbudsordningen, forringe A-kasselovgivningen og sætte uforskyldt arbejdsløse i en overordentlig ubehagelig situation. Det helhedsindtryk, man får af regeringen, er både usympatisk og uværdigt. Det er mit håb, at et flertal her i salen vil forstå dette og bakke op bag vort forslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Vi står over for en folketingsssamlings tilbagevendende begivenhed, nemlig at socialdemokratiet har genfremsat sit forslag om ophævelse af karensdagen.

Siden dette forslag sidst er behandlet her i folketinget, har der været fremlagt en redegørelse, som understøtter den positive effekt af karensdagen.

Jeg har i øvrigt forstået, at socialdemokratiet mener, der skal føres en stram udgiftspolitik i dette land. Dette lovforslag og i øvrigt også det næste punkt på dagsordenen, lovforslag om ophævelse af varighedsbegrænsningen i bistandsloven, er i strid med disse intentioner. Men behændigt nok har socialdemokratiet undladt at meddele de økonomiske konsekvenser af genindførelse af karensdagen.

Der er sparet 2,3 mia kr. på dette område, hvilket omvendt betyder, at en afskaffelse af karensdagen ville betyde en ny offentlig udgift på 2,3 mia kr.

Vi må afvise forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Hanne Severinsen, ikke kan være til stede, skal jeg ganske kort på venstres vegne afvise forslaget. Vi finder også i venstre ligesom den forrige taler, at det er noget af et parade-forslag igen at fremsætte lovforslag om ophævelse af karensdagen.

Jeg skal i det hele henvise til ministerens redegørelse, hvorefter karensdagen fungerer efter hensigten. Jeg tror egentlig også, at de ansatte stort set har lært at leve med loven.

[Birthe Rønn Hornbech]

Det er rigtigt, at der er kommet store besparelser på statsbudgettet, og derfor er jeg egentlig også stærkt i tvivl om, hvorvidt socialdemokraterne i regering ville have fremsat dette forslag.

Vi afviser som sagt forslaget.

Birthe Hansen (SF):

Siden den borgerlige regering med hjælp af bl.a. det radikale venstre i oktober 1982 fik indført karensdagen, har der været og vil der fortsat blive fremsat forslag om ophævelse af denne lov.

En lov, som medfører løntræk for fravær ved første sygedag, betragter vi stadig væk i SF som skat på sygdom. Samtidig har denne lov som andre af de love, den borgerlige regering har fået gennemført, til hensigt at skævdele og gruppedele vort samfund. At dele os op i grupper; dem, der har arbejde, og dem, der ikke har; dem, der er raske, og dem, der ikke er; dem, der får trukket i løn fra første sygedag og dem, der ikke gør; dem, der får dagpenge, og dem, der ikke mere får, men må nøjes med bistandslovens § 37, stk. 4 – også kaldet varig hjælp. Sådan kan jeg fortsætte med at remse op alle de uligheder, som den borgerlige regering har skabt og vil fortsætte med at skabe i vort samfund.

Derfor vil vi herinde og uden for folketinget arbejde på at genskabe den solidaritet, som vort samfund må og skal bygge på, hvis det skal være værd at leve i.

Jeg har sagt det før, og jeg vil gentage det igen og igen: sociale foranstaltninger er almennyttige. De er ikke alene til gavn for brugerne, men de er med til og af stor betydning for at kunne opretholde stabile samfundsforhold. De er med til at bevare menneskers livsduelighed og arbejdsevne.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Aase Olesen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne udtale, at det radikale venstre som tidligere afviser at ophæve loven om karensdagen.

Vor begrundelse er fortsat, at den har været den besparelse af alle, der har ramt bredest og dermed været mindst tyngende for den enkelte, selv om vi må erkende, at der er tegn på, at den har visse sociale skævheder.

Vi vil gerne benytte det kommende udvalgsarbejde til at se på de påståede urimeligheder i administrationen af loven. Kan man finde forenklinger og bedre løsninger på enkeltproblemer, medvirker vi gerne hertil, men det er en forudsætning, at man ikke tilsidesætter den budgetforbedring, der var det radikale venstres eneste argument for at medvirke til denne lovs gennemførelse. Vi vil derfor bede socialministeren til udvalget fremskaffe alle relevante oplysninger i forbindelse med loven.

Addi Andersen (CD):

Centrum-demokraterne kan ikke gå ind for socialdemokratiets forslag om bortfald af karensdagen. Karensdagens indførelse førte til mange protester, men protesterne er efterhånden blevet mindre. For det første er det kun os raske og os med arbejde, der betaler, og vi er privilegerede i forvejen. For det andet har den foreløbige opgørelse vist, at der indtil nu er sparet omkring 700 mill. kr. ved karensdagens indførelse. Endelig er der konstateret et fald i enkeltfraværdsdagene på enten fredage eller mandage. Jeg tror kun, det er få, der har benyttet sig af dette, men bare det er en enkelt på hver arbejdsplads, bliver det mange på landsplan.

Vi mener i CD, at den danske lønmodtager kan leve med karensdagen i lighed med lønmodtagere i en række andre lande, f.eks. Sverige. Nu bliver der hakket så meget på den borgerlige regering om, at den gør det ene, og den gør det andet mod lønmodtagerne. Men vi kunne måske være så spidsfindige at give hr. Erik B. Smith den gode idé at tage lovforslaget under armen og drage over Sundet og måske få den socialdemokratiske regering derovre til at ophæve karensdagen.

Pia Kjærsgaard (FP):

Et tydeligt tegn på, at socialdemokratiet har mistet overblikket, ser vi i de forslag, der mange gange kommer fra det parti. Nyttænkning har trange kår i socialdemokratiet, og at genfremsætte et lovforslag flere gange om året, synes vi ikke er nogen særlig god idé. Allerede i 1983, hvor karensdagens indførelse blev vedtaget, fremsatte socialdemokratiet et forslag om afskaffelse af karensdagen. Det mest bemærkelsesværdige var, at det skete, næsten før lovens tryksvæerte var blevet tør.

[Pia Kjærsgaard]

Karensdagen har vist sig at være en ordning, der har bragt antallet af sygedage ned, og jeg er enig med fru Addi Andersen i, at antallet af de ejendommelige mandags- og fredagssygedage er blevet stærkt reduceret.

Vi har altså fået reduceret en stor gruppes sygdom, men mangler endnu at gøre noget effektivt over for de privilegerede, der har børn og derved har mulighed for at tage en fridag som barnets første sygedag. Denne gruppe er til gengæld vokset med mærkbar hast, og sygdomsfordelingen er således stadig væk ikke retfærdig; det er noget, man hellere burde se på.

Karensdagen er fremskridtspartiet altså nogenlunde tilfreds med, selv om vi såmænd gerne så endnu en karensdag indført, så man havde to dage for egen regning. Det ville hjælpe på arbejdsgivernes økonomi og derved sikre flere arbejdspladser.

Socialdemokratiets forslag vil vi afvise endnu en gang, og hvis vi får det på bordet igen i 1985, vil vores holdning ikke have ændret sig, medmindre socialdemokratiet da til den tid kan komme med beviser på karensdagens skadelige virkninger.

Indtil da skal vi lade erhvervslivet være i fred og ikke fremkomme med forslag, der skader det erhvervsliv, som i forvejen har store problemer med at konkurrere med udlandet på grund af den politik, som de gamle partier har ført.

Tinning (VS):

Det er et interessant synspunkt, at arbejdsgiverne, hvis vi fik en nr. 2 karensdag, ville få færre udgifter, og at vi derfor ville få flere arbejdspladser. Jeg tror, jeg i socialudvalget vil bede ministeren regne ud, hvor mange karensdage vi skal have for at afskaffe arbejdsløsheden.

Netop den måde at argumentere på siger noget om det fuldstændig absurde i denne diskussion, og den kan jo koges helt ned. SFs ordfører, fru Birthe Hansen, sagde, at dette her drejede sig om skat på sygdom, og det er det, det handler om. Mener man, at sygdom skal belægges med skat, eller mener man det ikke? Det er det, det drejer sig om.

Jeg forstår, at man i det radikale venstre stadig væk siger: vi skal spare nogle penge. Her er et område, hvor vi kan spare mange. Så sparer vi. Socialpolitisk kynisme i ren

form. Det er for så vidt sympatisk. Så kan man se, hvad det drejer sig om. Så kan man se, hvad det radikale venstres sociale grundholdning er, når det kommer til stykket. Den er nemlig: er der noget at spare, så gør vi det.

Men jeg synes, det er beklageligt, at fru Mette Groes i dag stiller sig herop og efter talen om karensdagens virkninger siger, at hun håber, vi kan finde et flertal. Ja men hvornår går det op for socialdemokratiet, at den socialpolitiske grundholdning i det radikale venstre er mindst lige så bragende sort som i firkloverregeringen? Man får da ikke noget flertal for dette her herinde. Det må efterhånden stå helt klart.

Det radikale venstre vil meget gerne se på sagen, fordi de, som fru Dagmar Mørk Jensen udtrykte sig, har set visse tegn på visse sociale skævheder. Det var da imponerende! Nu har karensdagen virket i så lang tid, at man er begyndt at se, at der måske er visse sociale skævheder, måske den helt banale, at folk med dårlige arbejdsforhold faktisk bliver mere syge end andre – det er en af de helt elementære kendsgerninger – og selvfølgelig af samme grund også bliver ramt hårdere. Men selv om de har set det, vil de selvfølgelig også gerne have det dokumenteret, for det siger man fra denne talerstol, og det er pænt. De vil gerne gå ind i et sagligt og dokumenteret udvalgsarbejde, men når de kommer ud igen, har de tænkt sig at stemme for at bevare karensdagen, fordi vi skal spare nogle penge.

Selvfølgelig skal vi blive ved med at afsløre karensdagens virkninger, men der er ikke nogen grund til, at vi skal stå heroppe og bilde hverken os selv eller andre ind, at der skulle være et flertal i det siddende folketing for at fjerne den, og det er fuldstændig uafhængigt af, hvor mange asociale virkninger af karensdagen vi påviser. De radikales ordfører, fru Aase Olesen, fru Lone Dybkjær og andre har jo også for længst erklæret, at de er ligeglade, for dette her drejer sig om at spare penge.

(Kort bemærkning).

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Jeg skal blot til oplysning for hr. Tinning meddele, at den radikale grundholdning er, at besparelser altid går hårdest ud over de

[Dagmar Mørk Jensen]

svageste, men det er vores opfattelse, at denne besparelse i det mindste bliver betalt af os, der har arbejde. Jeg tror, det bliver svært at finde sociale områder, hvor vi i givet fald kunne finde beløb, der nærmede sig dette her.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for socialistisk folkeparti og venstresocialisterne for deres, jeg havde nær sagt sædvanlige tilslutning til vores forslag om afskaffelse af karensdagen.

Egentlig har jeg også lyst til at takke ministeren, ikke for hendes afvisning – den var jo ingenlunde overraskende – men for, at hun nu synes, det er nødvendigt at foretage en ændring, som betyder – sådan forstod jeg det i alt fald – at man ikke kan blive trukket for mere end det, der svarer til 8 timer. Det fremgår af loven, og det er noget, vi utallige gange har bragt frem som et af eksemplerne på, hvordan loven virker uhensigtsmæssigt. Men bedre sent end aldrig, og derfor tak til ministeren for tilsagnet. Jeg går ud fra, at vi efterhånden, så længe vi ikke har fået afskaffet loven, kan tage den bid for bid.

Fru Mette Groes henledte folketingets opmærksomhed på regeringens oplysning om, at staten sparer 780 mill. kr. Denne besparelse fremkommer ved, at man har anslået, at udgiften for den enkelte ansatte i staten betyder en lønreduktion for offentlige institutioner på 780 mill. kr., og så har man reduceret lønkontoen med 780 mill. kr.

I den anledning vil jeg gerne spørge fru Dagmar Mørk Jensen: når det nu oplyses, at en lang række offentligt ansatte ikke har råd til at tage den karensdag og vælger at tage en feriedag i stedet for, således at besparelsen på lønkontoen ikke er 780 mill. kr., men kun 260 mill. kr., er det så en af forudsætningerne for det radikale venstres støtte til karensdagen, at man lader, som om de offentlige institutioner ikke kommer til at mangle disse 520 mill. kr., som jo kun kan finansieres ved afskedigelser, der er noget helt, helt andet? Jeg vil gerne spørge det radikale venstre, om man vil støtte et forslag, der går ud på, at de manglende 520 mill. kr. på lønkontoen i offentlige virksomheder tilbageføres til virksomhederne, når det er dokumenteret, at de

ikke bruges som besparelse som følge af karensdagen?

Dernæst vil jeg gerne sige til fru Karen Højte Jensen fra de konservative, at det er rigtigt, at vi har undladt at oplyse om de økonomiske konsekvenser – det tror jeg nu ikke vi gjorde i vores sidste forslag, og vi havde for så vidt regnet med, at man ville kigge tilbage i det – men en oplysning om, at udgiften er 2,3 mia kr., er vist helt uden bund i virkeligheden. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi ikke har stillet forslag om at begrænse arbejds giverperioden på 13 uger, et af de forslag, som indgik i regeringens forslag, og som fremskridtspartiet jo har kritiseret meget. Vi har i øvrigt også været betænkelige ved det, men som udtryk for vores økonomiske ansvarlighed har vi altså sagt: o.k., lad den bestemmelse blive stående, indtil vi får råd til at afskaffe den.

Til fru Birthe Rønn Hornbech vil jeg gerne sige, at såfremt fru Birthe Rønn Hornbech fortsat er i folketinget, medens karensdagen eksisterer, vil hun samling på samling opleve, at socialdemokratiet, indtil vi får parlamentarisk flertal for det, vil genfremsætte forslaget til afskaffelse af karensdagen, og den vil blive afskaffet, det føler jeg mig fuldstændig overbevist om.

I øvrigt blev jeg glædeligt overrasket over fru Dagmar Mørk Jensens tilsagn om under udvalgsarbejdet at se på de tilfælde, hvor der er urimeligheder i karensdagsloven. Selve loven er én stor urimelighed, men i øvrigt er det ikke vanskeligt for os at dokumentere en lang række enkeltstående tilfælde, hvor faggrupper åbenlyst kommer i klemme som følge af denne lov, og om ikke andet må vi da kunne blive enige om at ændre på disse forhold.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ophævelse af varighedsbegrænsningen i § 37).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 9/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Forslagsstillerne henviser selv i bemærkningerne til, at der er tale om en genfremsættelse. Siden vi sidst drøftede sagen, er der imidlertid blevet vedtaget nogle ændringer af bistandsloven, der specielt har betydning for de personer, som er berørt af 9 måneders reglen i § 37, stk. 4, og det er forslagsstillerne også selv inde på i bemærkningerne til dette nye forslag.

Jeg skal her mere konkret oplyse, at der ved den lov, vi vedtog den 19. december 1983 om ændring af bistandsloven, er foretaget nogle justeringer, der først og fremmest har haft til hensigt at tilvejebringe en mere ensartet administration af 9 måneders reglen med hensyn til størrelsen af det beløb, der ydes til dækning af underholdsudgifter, og med hensyn til dækning af de nødvendige og rimelige boligudgifter. Med lovændringen er det sikret, at beløbet i § 43, stk. 1, kommer til udbetaling til alle, der tidligere har haft et levestandardniveau, som lå på linje med eller var højere end dette beløb, og som har haft så store faste udgifter, at hjælpen i de første ni måneder mindst har svaret til beløbet i § 43, stk. 1.

Ved den lovændring, vi dér vedtog, er det endvidere sikret, at der skal ydes supplerende hjælp til boligudgifter, hvis de overstiger 25 pct. af beløbet efter § 43, stk. 1.

Jeg vil også benytte anledningen til at oplyse, at antallet af modtagere af hjælp efter § 37, stk. 4, udviser en faldende tendens. Fra juni 1983 til juni 1984 faldt tallet fra godt 42.000 til knap 37.000, dvs. et fald på 12,5 pct.

Samtidig kan det være af interesse at se på udviklingen i anvendelsen af § 42, altså den bestemmelse, der drejer sig om hjælp til uddannelse. I den samme periode er der sket det, at man i anvendelsen af uddannelsesbe-

stemmelsen har haft en stigning på næsten 10 pct. Det synes jeg der er brug for at konstatere, for det må siges at være en glædelig udvikling af § 42-hjælpen; hjælp til uddannelse prioriteres altså højere i den indsats, der bliver udøvet.

Jeg vil også gerne benytte anledningen til at repetere, at vi jo netop i efteråret 1983 udsendte en vejledning om anvendelsen af § 42 med henblik på enlige forsørgere. Jeg synes, man også skal bruge denne anledning til at notere sig, at det er meningen, at jeg vil supplere anvendelsen af § 42 således at kommunerne yderligere tilskyndes til at anvende denne bestemmelse i bistandsloven.

Jeg tror ikke, at det på grundlag af det, jeg nu har sagt, kan komme som nogen overraskelse for forslagsstillerne, at regeringen er af den opfattelse, at 9 måneders reglen bør opretholdes.

Taanquist (S):

Socialdemokratiet ønsker fortsat, at bestemmelsen om varig hjælp i bistandslovens § 37, stk. 4, skal fjernes. Vi er udmærket klar over, at der, siden vi for et år siden sidst fremsatte krav, er sket en forbedring i det økonomiske niveau i form af en sikring af udgifterne i forbindelse med boligen. Men alligevel finder vi, at en sådan bestemmelse med alt, hvad den indebærer, er uværdig for et samfund som det danske, og her tænker jeg ikke alene på størrelsen af de beløb, der udbetales i varig hjælp – de er stadig væk, uanset hvad socialministeren lige har oplyst, under al kritik – men jeg tænker også og især på den situation, man sætter disse mennesker i. Man fastlåser deres situation, så ethvert initiativ, de selv måtte tage, bliver modregnet i deres varige hjælp, og de glider gradvis over på samfundets skyggeside, hvor ingen længere kan se dem.

Denne gruppe mennesker, der under andre omstændigheder med glæde ville stille deres arbejdskraft til rådighed for samfundet, hvis der var brug for dem, er nu ikke alene i den dybt beklagelige situation, at der ikke er brug for dem, men de må også se sig selv hensat til det allerlaveste trin i samfundet.

Den tidligere socialminister har sammenlignet deres niveau med en pensionists, men det er jo helt forkert, både fordi pensionister for det første har en højere ydelse og for det